

Éric Puybaret

Ο φεγγαροσκεπαστής

μετάφραση

Άγγελος Αγγελίδης, Μαρία Αγγελίδου

διόπτρα

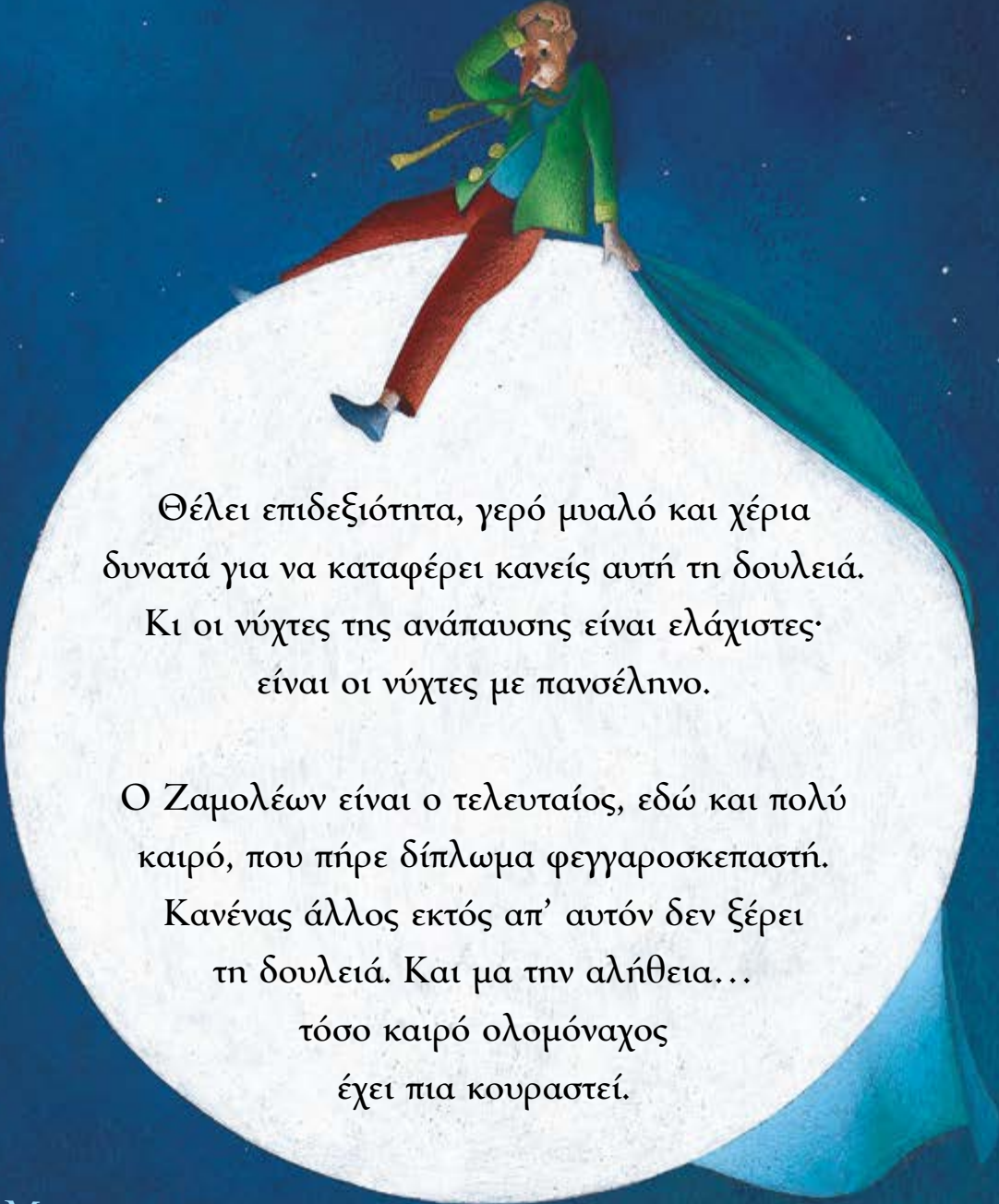

Κοντεύουν τριακόσια χρόνια από τότε που ο γερο-Ζαμολέων κάνει το σπάνιο
επάγγελμα του φεγγαροσκεπαστή. Κάθε βράδυ ρίχνει μπροστά απ' το φεγγάρι
ένα πελώριο σεντόνι για να κρύψει ένα κομμάτι από το φως του.

Είναι πολύ σπουδαία δουλειά
γιατί τα μισοφέγγαρα που σχηματίζονται

στολίζουν τον ουρανό και βοηθούν τους ανθρώπους
να μετράνε τον χρόνο που περνάει.

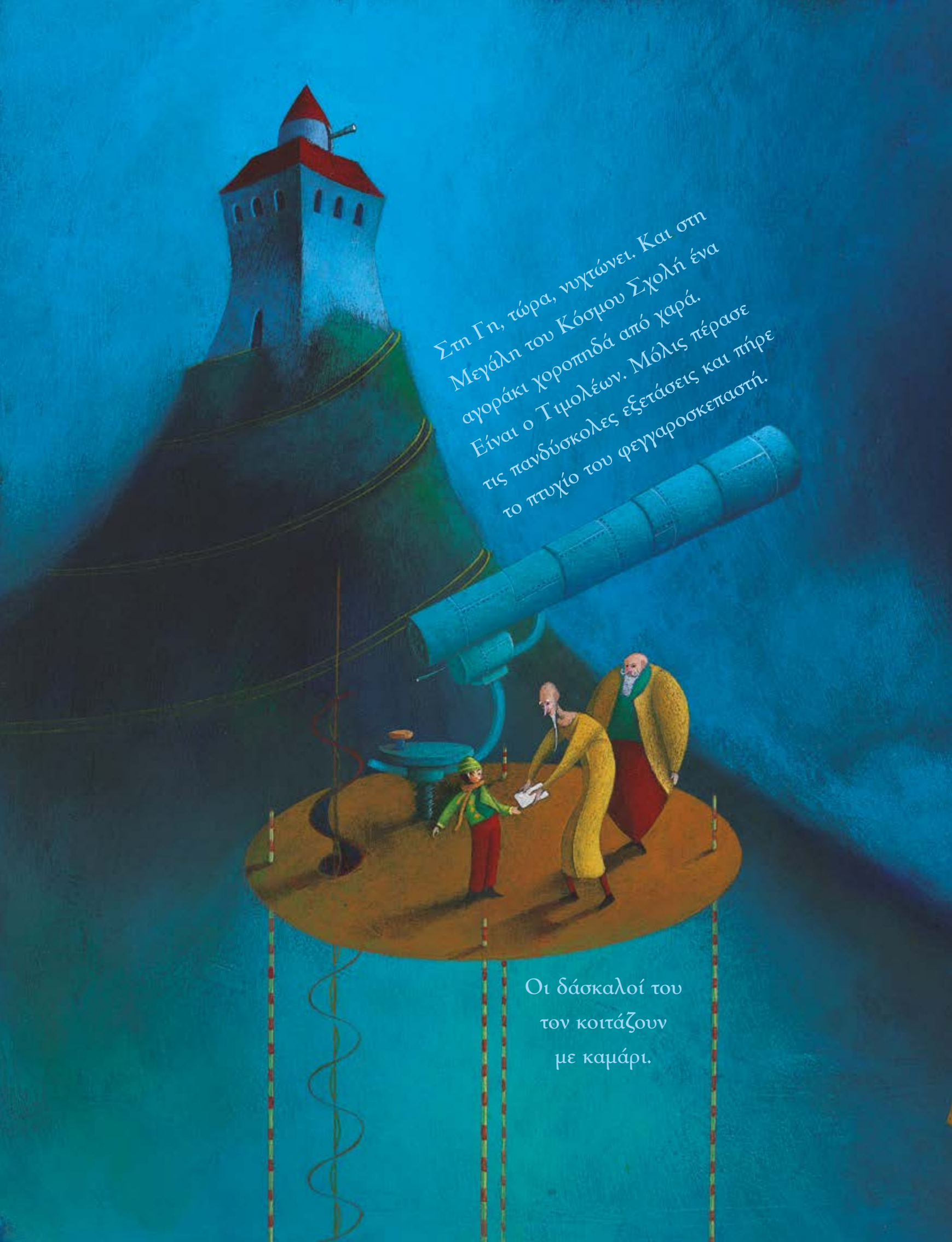

Θέλει επιδεξιότητα, γερό μυαλό και χέρια
δυνατά για να καταφέρει κανείς αυτή τη δουλειά.
Κι οι νύχτες της ανάπαυσης είναι ελάχιστες·
είναι οι νύχτες με πανσέληνο.

Ο Ζαμολέων είναι ο τελευταίος, εδώ και πολύ
καιρό, που πήρε δίπλωμα φεγγαροσκεπαστή.
Κανένας άλλος εκτός απ' αυτόν δεν ξέρει
τη δουλειά. Και μα την αλήθεια...
τόσο καιρό ολομόναχος
έχει πια κουραστεί.

Μα για να ξεκουραστεί, κάποιος πρέπει να πάρει τη θέση του.

Στη Γη, τώρα, νυχτώνει. Και στη
Μεγάλη του Κόσμου Σχολή ένα
αγοράκι χοροπηδά από χαρά.
Είναι ο Τιμολέων. Μόλις πέρασε
τις πανδύσκολες εξετάσεις και πήρε
το πτυχίο του φεγγαροσκεπαστή.

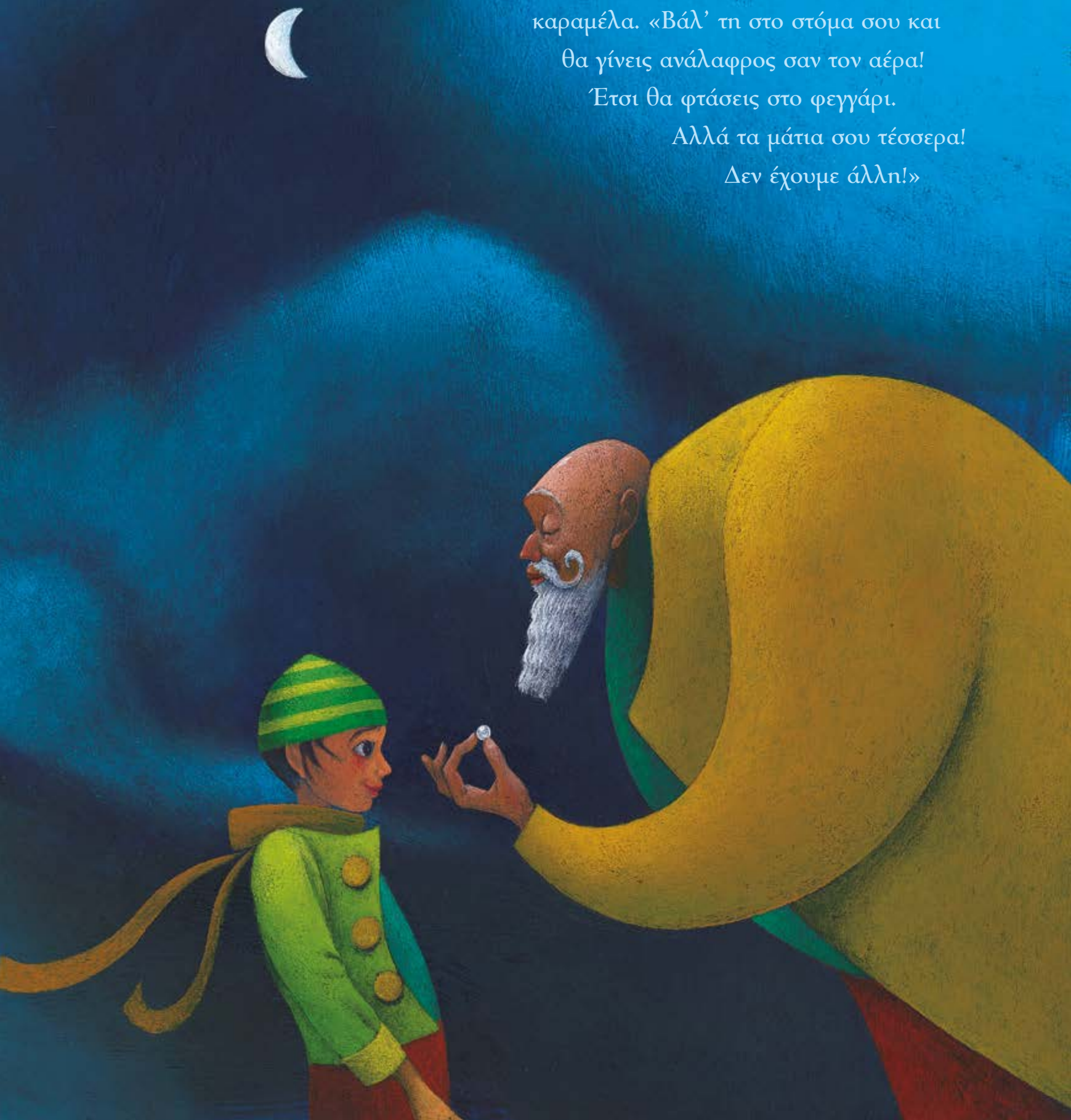
Οι δάσκαλοί του
τον κοιτάζουν
με καμάρι.

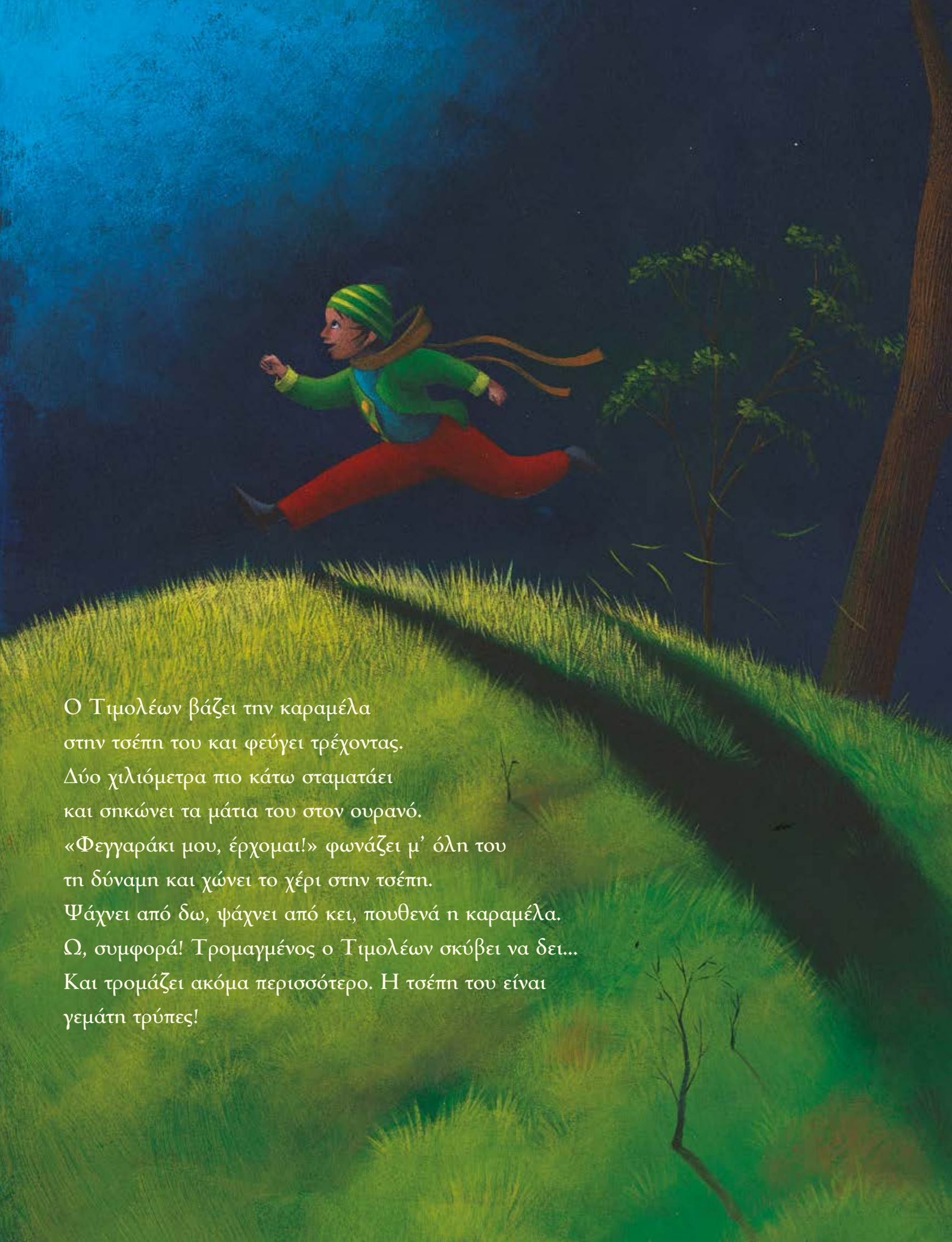
«Τιμολέων, τα κατάφερες!» του λένε.

«Μα ο χρόνος μας κυνηγάει! Ο γερο-Ζαμολέων
κοντεύει ν' αρρωστήσει από την κούραση. Πρέπει
απόψε κιόλας να πας να πάρεις τη θέση του».

Και μ' αυτά τα λόγια του δίνουν μια μαγική
καραμέλα. «Βάλ' τη στο στόμα σου και
θα γίνεις ανάλαφρος σαν τον αέρα!
Έτσι θα φτάσεις στο φεγγάρι.

Αλλά τα μάτια σου τέσσερα!
Δεν έχουμε άλλη!»

An illustration of a young boy running across a grassy hill at night. The boy is wearing a green and yellow striped beanie, a green jacket over a blue shirt, and red pants. He has a long, thin scarf trailing behind him. The background is a dark, deep blue night sky with a few stars. To the right, there is a large tree trunk and a smaller, leafy tree. The grass is illuminated from below, giving it a bright green and yellow glow. The overall style is painterly and atmospheric.

Ο Τιμολέων βάζει την καραμέλα
στην τσέπη του και φεύγει τρέχοντας.
Δύο χιλιόμετρα πιο κάτω σταματάει
και σηκώνει τα μάτια του στον ουρανό.
«Φεγγαράκι μου, έρχομαι!» φωνάζει μ' όλη του
τη δύναμη και χώνει το χέρι στην τσέπη.
Ψάχνει από δω, ψάχνει από κει, πουθενά η καραμέλα.
Ω, συμφορά! Τρομαγμένος ο Τιμολέων σκύβει να δει...
Και τρομάζει ακόμα περισσότερο. Η τσέπη του είναι
γεμάτη τρύπες!

Πάει, χάθηκε η καραμέλα που
θα τον έκανε ανάλαφρο σαν
τον αέρα. Χάθηκε για πάντα.
Και τα όμορφα μισοφέγγαρα;
Σε λίγο θα χαθούνε κι αυτά!

